

"Hij vloog er gewoon over": Het verhaal van Battlecry en Stoeterij Molenberg

--- artikel © equenews

Toen Tiffany Foster in de internationale vijfsterrenring opdook met de zwarte ruin Battlecry, ging er in het Oost-Vlaamse Ronse een klein lichtje extra branden. Voor de buitenwereld is hij Battlecry, voor Tim Reygaerts en Sofie Van Bunder blijft hij Olympus van de Molenberg: het veulen dat zij hier op hun erf zagen opgroeien. "Eigenlijk hadden we nooit gedacht van: die gaan we nog op tv zien," zegt Tim eerlijk. "Hij was een toffe springer en hij kwam op een goede plaats terecht, maar wat hij nu doet, dat is een droomscenario."

"Het mooiste is dat hij zó ver geraakt is uit een fokkerij die nooit op kwantiteit heeft ingezet," vult Sofie aan. "We hebben nooit in massa gefokt. Soms drie veulens, soms tien. Maar altijd met het idee: als we iets doen, moet het kloppen. Karakter, vermogen, verstand. Dat zijn voor ons de drie pijlers."

Boerenkinderen met een fokkersdroom

Stoeterij Molenberg ontstond niet uit een leeg blad. Zowel Tim als Sofie groeiden op tussen de dieren. Sofie komt uit de fokkersdynastie van het Merelsnest, waar haar vader al naam maakte als paardenfokker. "Ik ben opgegroeid in de fokkerij," zegt ze. "Het is me met de papelel meegegeven."

Tim groeide op in een landbouwomgeving waar paarden altijd aanwezig waren, al was het toen nog eerder hobbymatig. "We reden in de landelijke, later LRV, dan jonge paarden in de cyclus. Bij ons in de familie en bij haar in de familie zijn er veel landbouwers. We zijn opgegroeid met een gezonde boerenmentaliteit."

De twee leren elkaar kennen langs de kant van de piste. "Op de jumping van HROV en op het Belgisch kampioenschap in Kapellen," herinnert Tim zich. "We waren allebei al met paarden bezig en ergens was het logisch dat we samen iets met fokkerij zouden doen." In 2008 hakken ze de knoop door en kopen ze de huidige locatie in Ronse. Geen kant-en-klare paardenaccommodatie, wel een lege koeienboerderij met stevige gebouwen en omliggende weides. "We zeiden toen: als we iets kopen, willen we dat er al zoveel mogelijk op staat," vertelt Sofie. "Ik had thuis gezien hoe moeilijk vergunningen konden zijn. De stallen hier waren voor koeien, maar de fundamenten waren goed. De rest hebben we stap voor stap omgebouwd."

De stammoeder: Quick-Dancer

De echte start van de Molenberg-fokkerij is onlosmakelijk verbonden met één merrie: Quick-Dancer, de moeder van Olympus van de Molenberg. Tim reed haar zelf op niveau in de sport. "Met Quick-Dancer heb ik in de LRV zwaar nog provinciaal kampioenschap gewonnen. Daarna heb ik haar nationaal tot 1 meter 40 gereden," zegt hij. "Ze was maar een kleintje, 1 meter 60, maar ze sprong als een groot paard. Altijd veel rek, veel vermogen. In combinaties kon dat eens lastig zijn, maar ze bleef altijd ver springen en gaf je het gevoel dat er nog marge was."

Quick-Dancer werd de stammoeder van een hele reeks sportpaarden. Er kwamen veulens van Darco, Nabab de Rêve, Clinton en uiteindelijk Vigo d'Arsouilles. "Ik was altijd gek van

Darco," glimlacht Tim. "En zij ook, want Sofie heeft zelfs nog met olympisch paard Sapphire (Mclain Ward) gewerkt, de bekende Darco-merrie. Dat was precies voorbestemd. Maar de beste match bleek achteraf toch Vigo."

Het bijzonderste detail: Quick-Dancer was al oud toen Olympus werd geboren. "Ze was 22 en het was haar laatste veulen," legt Sofie uit. "We hebben echt alles op alles gezet om haar nog drachtig te krijgen. Je leest vaak dat er van oudere merries niets meer komt, maar dat bleek dus niet waar. Had ze dat veulen niet meer gekregen, dan had Battlecry niet eens bestaan."

Olympus wordt Battlecry

Olympus van de Molenberg vertrekt als tweejarige uit Ronse. Een Duitse koper met een link naar de Holsteiner keuring komt kijken, ziet hem in vrijheid springen en is meteen verkocht. "Hij sprong in vrijheid precies zoals hij nu nog in de ring springt," vertelt Sofie. "Hij vloog er gewoon over, maar dan met heel veel gemak. Hij had nog bijna niets gezien en toch ging hij er zo simpel over."

Als vierjarige loopt hij foutloze rondes, maar zonder vuurwerkfilmmpjes die meteen viraal gaan. "Je zou toen niet gezegd hebben: dat wordt een superster," zegt Tim. "Het was geen paard dat opviel door spektakel, wel door zijn mentaliteit. Elke keer weer foutloos, altijd meewerken."

Op zesjarige leeftijd wordt hij verkocht aan de sponsor van Tiffany Foster. De Canadese amazone ziet in hem precies het paard waar ze als kind al van droomde. "Toen we in 2022 naar Wellington gingen, hebben we Tiffany daar voor het eerst ontmoet," vertelt Sofie. "Ze vertelde dat ze als kind al droomde van een zwart paard dat Battlecry zou heten. Toen zij hem kreeg, wist ze: dit is dat paard."

De naamsverandering was voor de fokkers even slikken. "Natuurlijk is het jammer dat Olympus van de Molenberg verdwijnt en dat er alleen nog Battlecry overblijft," geeft Sofie toe. "We hebben ook gevraagd om beide namen te gebruiken, maar op een bepaald moment stuurde ze dat het te verwarrend werd. Uiteindelijk zijn zij eigenaar en beslissen zij. Ik heb nu wel meer sympathie voor de naamsverandering omdat er een persoonlijk verhaal achter zit. En eerlijk, intussen betrap ik mezelf erop dat ik hem ook vaker Battlecry noem."

Karakter, galop en verstand

Vraag Tim en Sofie wat hun fokkerij typeert en ze komen allebei meteen bij hetzelfde uit. "Karakter is voor mij het belangrijkste," zegt Tim zonder aarzelen. "Werkwilligheid, braafheid, maar ook scherp genoeg om mee te denken. Een paard moet slim zijn."

Sofie sluit daarbij aan: "De laatste jaren is het voor mij nóg duidelijker geworden hoe ver mentaliteit een paard kan brengen. Ik zeg soms: ze moeten het spelletje begrijpen. Dat zijn paarden waar je bijna mee kan praten. Geen stoute paarden, wel gevoelige en slimme partners."

Daarbovenop komt voor hen één onmisbaar onderdeel: de galop. "Een paard moet goed kunnen lopen. Daar begint de sport," legt Tim uit. "Als een paard geen goede galop of balans heeft, dan heb je een probleem. Ze moeten hun lichaam kunnen dragen, snel kunnen

schakelen. Je kan een prachtig paard hebben met supertechniek, maar zonder galop en vermogen raak je nergens."

Dat ze allebei rijden, beschouwen ze als een troef. "Je kan veel zien in vrijheid," zegt Tim, "maar pas als je erop zit, voel je echt of het klopt. Wij voelen vrij snel: hier gaan we mee verder of niet."

Geen massafokkerij, wel een sterke stam

Stoeterij Molenberg groeide stap voor stap. Eerst in bijberoep, met twee of drie veulens per jaar. In 2015 kwam er een binnenpiste en werd de infrastructuur verder uitgebouwd. Ze combineerden de paarden jarenlang met andere jobs en met pensionpaarden en opfok. "We hebben 13 jaar pension gedaan," vertelt Sofie. "Op een bepaald moment hadden we een twintigtal pensionpaarden. Heel arbeidsintensief en een grote verantwoordelijkheid. In 2021 hebben we bewust gekozen om daarmee te stoppen. Ons hart ligt toch nog meer bij de fokkerij."

Vandaag fokken ze gemiddeld rond de tien veulens per jaar. Soms vertrekken er als veulen al een paar van de beste, soms houden ze bewust merries aan om de stam uit te bouwen. "Het blijft altijd een evenwichtsoefening," zegt Sofie. "Je wil de beste houden, maar klanten zien dat ook. Die hebben meestal dezelfde smaak. En tegelijk moet je je stam bewaakt houden, anders ben je ineens al je goede merries kwijt."

Naast de Quick-Dancer lijn bouwen ze nog enkele andere stammen uit. Er is een lijn uit het Merelsnest, via een zus van Glasgow, een Stakkato merrie die zelf 1 meter 50 sprong en de stam van Ensemble van de Molenberg, die uit een olympische familie komt. "Ensemble is echt mijn familiepaard," vertelt Sofie. "Met haar heb ik in 2023 het Belgisch kampioenschap Amazones gewonnen in het nationaal jeugdfestival in Sentower Park. Dat zijn van die momenten waarop je denkt: hiervoor doen we het. Ploeteren in de wei, vroege en late uren in de stal en dan op zondagavond thuiskomen met zo'n prestatie. Dat geeft een enorme voldoening."

Intussen lopen er al een tiental paarden van hun fokkerij op internationaal niveau. "Allemaal jonge paarden nog," zegt Tim. "Battlecry is degene die er uitspringt met zijn vijfsterren Grand Prix zeges, maar er komen er nog aan."

Selectief met hengsten, trouw aan hun gevoel

In de hengstenkeuze combineren Tim en Sofie bewezen vererfers met gerichte risico's. Darco, Nabab de Rêve, Clinton, Vigo d'Arsouilles, Ugano en enkele hengsten van Van De Heffinck passeerden al de revue. Tegelijk durven ze ook jongere of minder voor de hand liggende namen inzetten, zoals Parfait van het Schaeck of een hengst die enkel bij kenners een belletje doet rinkelen.

"Ik werk graag met goede zes- of zevenjarige hengsten," zegt Tim. "Niet zomaar om hip te zijn, wel omdat ik graag zie hoe ze zelf in de sport lopen. Wij fokken in de eerste plaats voor de sport."

Sofie benadrukt dat het belangrijk blijft om ook eigen fokproducten zelf in de kijker te blijven zetten. "Als alles meteen verkocht wordt en ver weg staat, verlies je als fokker ook wat

zichtbaarheid. Daarom rijden we zelf ook nog met een aantal eigen paarden. Het helpt in de opleiding van de jongeren als je één ervaren paard hebt waarmee je zelf vertrouwen houdt."

Eerlijke handel

Wie bij Stoeterij Molenberg een paard koopt, krijgt geen verkoopspraatjes, maar een eerlijke inschatting. "Wij zijn daar vrij rechtuit in," zegt Sofie. "Sommige paarden passen gewoon niet bij elk type ruiter. Dat zeggen we er ook bij. Ik denk dat mensen daarom vaak terugkomen. Ze voelen dat ze ons kunnen vertrouwen."

Het netwerk reikt intussen tot in Canada, Brazilië en de Verenigde Staten. Via paarden als Battlecry, Paradise en andere referenties kwamen ze in contact met internationale ruiters als Amy Millar en amazones als Katharina Rhomberg. "Het is mooi als je ziet dat paarden die hier als veulen in de wei liepen, nu onder olympische ruiters of op vijfsterrenniveau lopen," zegt Tim. "Maar het moet niet altijd een topper zijn. Soms geeft het net zoveel voldoening als je ziet dat een wat moeilijker paard toch de perfecte match vindt bij een andere ruiter."

De toekomst

Op de vraag wat ze nog willen bereiken: "Zo verder doen en nog meer referenties opbouwen," zegt Tim. "Nog eens een Battlecry fokken of een echt olympisch paard, dat zou natuurlijk fantastisch zijn."

Maar minstens even belangrijk is voor hen dat de volgende generatie meegroeit. "De kinderen doen het al heel goed met de pony's en de oudste rijdt nu met een paard," vertelt Sofie. "Als zij er plezier in blijven hebben en op termijn mee de fokkerij verderzetten met onze eigen paarden, dan zou dat voor mij de mooiste droom zijn."

Zelf hoopt Sofie ook nog lang in de ring te blijven. "De 40 is gepasseerd," lacht ze, "maar als je ziet hoeveel ruiters op hoog niveau nog presteren op latere leeftijd, dan geeft dat moed. Zolang ik met een paard als Ensemble 1 meter 30 kan blijven rijden, helpt dat ook om de jonge paarden beter te begeleiden."